

**ANAMARIA
PRODAN
REGHECAMPF**

**DA,
SUNT
CEA
MAL
BUNA!**

**O viață de film,
de cum am
deschis ochii**

În loc de prefață

La oglindă și în fața Domnului

Hai bonjour la toată lumea – și celor care mă plac (dacă nu cumva mă adoră de-a dreptul), și neprietenilor deranjați că prea ce am în gușă e și în căpușă ori, pur și simplu, de tatuajele mele! Pentru toți am o singură rugămintă: dacă vă aventurați să-mi ascultați povestea, așa cum voi fi izbutit să o comprim în această carte, să o faceți așteptându-vă numai și numai la sinceritate din partea cuiva pentru care în viață este exact așa cum clama marele poet Adrian Păunescu, tatăl unuia dintre colegii mei de liceu – „Pe pământ avem de toate,/ Și mai bune, și mai rele”.

Da, pot să privesc fără sfială în oglindă și să mărturisesc înaintea Celui de Sus: am de toate! Asta știe toată lumea despre mine. Ce nu știe? Oho, sunt destule nespusele/necunoscutele, și mai ales dorința de limpezire, de dezvăluire a lor m-a împins din nou spre scris, reluând la altă dimensiune pasiunea dintr-o anume etapă a căutărilor drumului drept către împlinire. Aici, în cartea asta scrisă în pauza impusă de cumplita pandemie, le înșir pe toate – **„Anamaria spune totul despre ea!”**, cam așa gândesc să-mi provoc pizmașii la lansarea ei. Și o încep printr-un fel de autoportret, un rezumat ori o sinteză, fixând în prefață jaloanele între care se va desfășura povestea, cartea ce urmează.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Puteam să fiu, să rămân doar fata mamei, cea care m-a născut în decembrie 1972 taman la ora 12 noaptea, de nu știau cum să mă treacă în registre, pe 16 sau pe 17, ea hotărând să fie 17, convinsă că o să-mi poarte noroc (și chiar mi-a purtat numărul ăsta, inclusiv atunci când l-am jucat la cazinou). Păi, ce îmi lipsea ca să trăiesc foarte bine mersi din ceea ce a tot agonisit scumpa de ea, cu vocea, credința, tenacitatea unei mari vedete a folclorului precum Ionela Prodan?

La fel de bine, puteam să fiu, să rămân numai *băiatul lui tata*, cum mă alinta severul, dar dreptul meu Traian Tănase, mai întâi ofițer, apoi avocat și mereu om al legii. Să mă bucur, adică, de ceea ce îmi revenea din munca sa și urmându-i sfatul, drumul, prin dobândirea calității de avocat.

Nu am fost, nu am devenit nici una, nici alta, am refuzat să mă lăfăi în puful muncii altora, fie înseși ființele cărora le datorez viața. Am luat viața de la capăt de câteva ori, mi-am demonstrat că pot face asta oricând, fără mari probleme, fără să-mi pese că nu mai sunt vedetă sau fata lonelei (apropo, acesta este și celălalt prenume personal). Aventura americană pe care o voi povesti poate fi, ea singură, dovadă suficient de concludentă...

Păi cum, te pui cu mine?! Posed în cantități suficiente și luciditate, și umor, chiar autoironie, însă nu am vreo jenă când, prin combinarea lor, susțin cele ce urmează. Sunt un om foarte dedicat, care nu trișează și, atunci când se dăruiește, își pune inima toată pe masă, nu ascunde absolut nimic. O relație, de orice fel, trebuie să fie bazată pe o încredere totală, pe respect fără margini.

Am fost mereu cea care a luat deciziile, bune sau rele, pur și simplu, nu a trebuit prea mult până să se contureze în mintea mea ideea că-s un bărbat adevărat într-un corp de femeie. Că am inimă de bărbat, ba chiar una foarte puternică. O forță interioară și exterioară mai rară. Sunt o *femeie-bărbat* cum puține se nasc, un lider, dar unul special! Asta e, asta cred: m-am născut să conduc, să schimb destine – exact ceea ce am făcut toată viața.

Mi-am jurat, am afirmat-o răspicat în public!, că voi ajunge cea mai bună în domeniul meu. Și nu aveți decât să mă acuzați de renunțarea la orice urmă de modestie: chiar am ajuns Numărul Unu.

Cum anume am dărâmat bariere și am înfrânt prejudecăți, cu cine m-am luptat, cine m-a deslușit și ajutat, la ce „arme” am apelat în drumul spre Izbândă – pe toate le puteți afla în cartea pe care, nota bene!, nu am scris-o până ce nu am publicat-o pe aceea a vieții mamei mele, inegalabila Ionela Prodan.

DECLICUL DINTRE DOUĂ VIETI

CAPITOLUL **01**

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

« *La 23 de ani,
gata să pornesc în
cucerirea lumii*

Mi-am fixat drept țel, încă de mică, să fac în viață ceva care să lase urme. Astfel obsedată, n-am vrut niciodată să fiu Anamaria Prodan, adică pentru lume doar fiica unei celebre artiste. Când am început să scriu la gazete, am semnat „Anamaria Tănase”, cu numele real, din buletin, tocmai pentru a nu se spune cumva „n-are niciun talent, a împins-o mă-sa de la spate și a băgat-o peste tot”. Cum să fiu asemuită altor odrasle (de cântăreți, ziariști, oameni bogați) băgate la înaintare de părinți, deși micuții nu făceau, practic, decât umbră pământului și tăiau frunze la câini – și nu din vina lor, ci a părinților orbiți de strălucirea propriilor averi, împliniri, la dispariția cărora s-a văzut ce erau, de fapt, copiii aceia, niște rateuri?!

*Chiar așa, din pură mândrie și nicidecum fiindcă nu aș fi avut cea mai bună mamă de pe mapamond, am respins din start gândul de a rămâne (numai) fata faimoasei interprete Ionela Prodan, ținând chiar ca ea însăși să fie percepută ca mama Anamariei și să se fălească în lume cu asta! Și să duc numele familiei mai departe, mai sus mi-am propus, ceea ce aveam să izbutesc cu prisosință – cel puțin asta n-au cum să nu recunoască chiar cei mai aprigi contestatari. Pentru a izbândi însă a existat, trebuia să existe un moment de **declic**, asupra căruia se cade a zăbovi mai pe larg.*

S-a petrecut în perioada, care din fericire a fost scurtă, când colindam cluburile, discotecile, tot ce era mai de fițe prin București, doar ca să arăt, vezi, Doamne, cât de șmecheră eram și să-mi scot pârleala pentru tot ce nu am putut săvârși în familia-mi severă. S-a întâmplat datorită unchiului Titu, fratele mare al mamei, la care priveam aproape cu

evlavie: un tip deștept, educat, cult, care a învățat toată viața lui, inginer ce avea să conducă și comisii parlamentare. În plus, bărbat cu ochi albaștri, cu părul creț, blond, care cum intra undeva, cum se făcea liniște, atât de frumos era. După cum nici cu celălalt unchi, Iulian (deh, amândoi cu nume dinspre romani...), nu-mi era defel rușine, semăna de nu-ți venea să crezi cu mai înainte născutul de către acea femeie de fier din Dăbuleni.

Nenea Titu, cum îi spuneam eu, era și un dur, foarte dur – când zâmbea sau râdea era, wow!, sărbătoare. Îmi impusese un respect amestecat cu admirație și teamă. Venea de la București în satul oltenesc al copilăriei îmbrăcat în costum, cu „diplomat”, stârnind o adevărată agitație în jurul lui și mândrie în sufletul meu de fetiță ce nu avea cum să realizeze, atunci, cărei familii i-a fost destinată – una în care copiii unei femei aparent ca oricare alta de la țară au ajuns mari, cunoscuți, respectați de toată lumea.

*Am de ce să »
eman bucurie și
recunoștință între
unchii Titu și
Iulian, la câte am
avut de învățat de
la ei!*

Celuilalt frate al mamei, Iulică îi spuneau toți, în afară de mine, care îl apelam cu „Tata Moșoiu”, fiindcă el m-a ridicat la grindă și asta era obiceiul la noi, oltenii, să fie astfel numit cel ce reușea fapta, devenind Moșul tău. Cum am stabilit deja, acest subinginer de profesie era la fel de frumos ca nen-su, dar mai blând, semănând cu bunicul Ion Prodan, plecat din astă lume înainte să mi se nască mama. Tata Moșoiu a stat mai mult lângă mine când eram mică-mititică. Mă încuraja, îmi vorbea pe limba mea, totdeauna

Îmi lua apărarea. S-a atașat apoi și de soră-mea, îi deveniserăm copiii pe care nu i-a avut la casa lui. Orice drăcovenie comiteam, spunea: „Lasă, taică, o să faci tu să fie bine, pentru tine și pentru toată lumea”. Și atunci când asprul unchi Titu mă certa după vreo năzbâtie, îl simțeam supărat pe Moșul acesta al meu, numai că el găsea puterea să vină să mă ia în brațe, oferindu-mi alinare din sufletul său bun ca pâinea proaspăt scoasă din cuptor de bunica. Din întregul buchet de amintiri, nu găsesc una măcar în care să fi ridicat tonul la mine. O singură dată l-am văzut supărat cu adevărat, poate s-a certat cu mama, ca între frați, habar nu am de ce, și a scăpat, fără a se răsti nici atunci, un „Mai lăsați-mă, dracului, în pace!” (toți oltenii, să ne înțelegem, toți drăcuie). Ca atunci, în copilăria mea, a rămas și la bătrânețe, blând și gospodar care taie iarba-n curte, dichisește pomii, trebăluiește cu o energie neobișnuită la un moșulică.

Momentul de declic, cel care a schimbat o viață, a venit când aveam 18-19 ani. Unchiul Titu mi-a aruncat într-o bună (ce bună!) zi o privire cum numai cea a unui bărbat ca el poate să te facă să intri în pământ de obidă și, pe cel mai grav ton cu putință, mi-a spus că, dacă am apucat-o pe drumul ăsta al cluburilor, discotecilor, golăniei, din acea clipă nu mai sunt nepoata lui, nu mai vrea să știe de existența mea, mă dezmoștenește, nu mai am dreptul să port numele Prodan (deja lumea așa mă striga). În secunde în care auzeam așa ceva, culminând cu cinci cuvinte înfiorătoare – **„faci de rușine familia noastră!”** – am simțit cum niște cuțite, multe-multe, înțepă tot, retează înlăuntrul meu.

Și totul se petrecea în văzul și auzul ființelor dragi mie – mama, celălalt frate al ei, plus, dacă îmi aduc bine aminte, surioara mea, care mă diviniză, pentru care trebuia să fiu un model, firește. Prezența lor multiplica senzația prăbușirii unui clopot de multe tone peste mine, în sunetul asurzitor al vocii lui necruțătoare...

Pentru prima oară de când mă știam, nu mi-am găsit cuvintele, nu am putut riposta; tot ce spunea era crud, dar adevăr crud! M-am întors cu spatele la el, am trântit ușa și am plecat glonț, fără țință.

Închideam, de fapt, *forever* și în modul acela brutal, brusc, neortodox o altă ușa. A ambiției aiurea. A comportamentului de fetiță alintată care

se răzbuna, totuși, pe ea, nu pe familia sa, când făcea totul pe dos față de cum era povățuită.

Atunci am înțeles că drumul pe care o luasem era unul al pieirii, al eșecului, că jocul de cazinou unde am pierdut un apartament scump pariind noapte de noapte, plus dedatul la băutură, fumat, distracții în exclusivitate pe banii mei și ai familiei – toate, luate fiecare în parte și laolaltă, nu îmi aduceau celebritatea visată, ci numai un fel de faimă la secundă. Și în care cercuri îmi aduceau închipuita consacrare? Ale unora ce profitau de renumele și preaplinul familiei mele, venind la petreceri să mănânce, să bea și apoi să meargă liniștiți, ghiftuiți, bine mersi la casele lor, în vreme ce Anamaria doar consuma și se consuma.

Din Acea Secundă am întors, pentru totdeauna!, spatele Acelei Vieți. Am început o alta, în care am jurat nu numai să nu-mi fac de râs numele neamului, dar și să-l duc mai departe, amplificându-i de zeci, de sute de ori reputația, popularitatea, respectul câștigat de cei de dinaintea mea. Am jurat cu mâna pe inimă și înaintea Cerului că-i voi face să fie mândri de mine văzând, de acolo unde vor fi, cum toți anii în care s-au chinuit cu mine și mi-au oferit tot ce se poate da mai bun pe lume nu s-au dus în van.

A fost momentul în care s-a născut o nouă Anamaria Prodan. Momentul din care am început să-mi construiesc cariera. Adevăratul drum.

VIATA DE DINAINTE

- Cei 7 ani de acasă, la țară
- Fragedă bucureșteancă în regim militar
- Ani de școală, pian, pictură, teribilisme, extravagănță
- Șefă oriunde și cu orice (mare) preț

CAPITOLUL **02**

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

« *Cu ochii larg
deschiși către
minunile vieții*

Sub numele de Anamaria Ionela Tănase am pătruns în lume, exact la miezul unei nopți de iarnă – una adevărată, supărată foc pe Bucureștiul aceluia an 1972 în care poposea rebeșita barză.

Mama, Ionela Prodan Tănase, avea 25 de ani, absolvise Facultatea de Istorie și Geografie la Craiova, dar era și într-o ascensiune uluitoare în lumea folclorului, de vreme ce câștigase primul concurs „Steaua fără nume”, fiind remarcată, printre atâtea personalități din felurite domenii, de însuși Grigore Moisil, părintele informaticii românești. Iar Harry Brauner, marele folclorist și etnomuzicolog, este cel care a luat-o din Dăbuleni, a adus-o în București și a crescut-o, împreună cu soția, Lena Constante, ca pe copilul lor, îndrumând-o spre „podiumul” genului. Iar un reazem pilduitor, în toate și din toate punctele de vedere, i-a fost tata, Traian Tănase, maior pe vremea aceea, posesor de patalama cuvenită absolventului de Drept, ce avea să fie onorată printr-o remarcată carieră avocățească.

Femeia de fier din Dăbuleni

Am fost visul unei nopți de iarnă, împlinirea lor ca părinți – unii dintre cei mai minunați, care ar fi vrut, firește, să cresc sub ochii lor. Însă cine pe această lume, ori măcar din Oltenia până în București, se putea pune cu mămăița mea, care țipa de se cutremurau și zidurile vecinilor că nu am să cresc în praf de București, „să fiu copil cu pielea galbenă și cu ochii băgați în fundul capului”? Cum, în plus, tata era la muncă... 25 din 24, iar mama pornise asaltul spre celebritate, care presupunea tot mai dese turnee lungi, a intrat instantaneu în rol de aprigă bunică Maria Prodan, cunoscută ca Marioara Prodan.

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

La oglindă și în fața Domnului // 5

01 Declicul dintre două vieți // 9

02 Viața de dinainte // 15

03 Schimbarea la față.
Noua, adevărata Anamaria // 59

04 Reghe, al meu rege // 93

05 Bunul cel mai de preț // 161

06 „Fetița cu fulgere în mână” // 223

Galerie foto // 294

**ANAMARIA
PRODAN
REGHECAMPF**

**DA,
SUNT
CEA
MAL
BUNA!**

**O viață plină
de fotbal și
performanță
orișunde**

**EDITORIA
CREATOR**
BRASOV, 2020

În loc de prefață

Nu am mințit fotbalul, doar (așa) l-am cucerit

Hai din nou bonjur la toată lumea! Vă poftesc pe toți, prieteni sau... nu prea, la noi dezvăluiri, de astă-dată numai din lumea în care, dacă simplul acces al unei purtătoare de toc-cui părea de domeniul fanteziei, cutezanța de a spera la succes te și eticheta drept bună de trimis instant la spitalul de nebuni. Fiindcă, nu uitați, se întâmpla cu mulți ani în urmă, pe plaiuri mioritice...

Mi-am mărturisit, fără menajamente, în primul volum faptele de tot felul comise în copilăria și adolescența de rebelă la maxim. Cum am fost un fel de trei într-una, dacă nu cumva una-n toate. Lider din prima, șefa tuturor. Afurisită cât cuprinde, dar generoasă până la sacrificiu personal. Studioasă de limbi străine și game muzicale, talentată foc și la desen, însă la fel de risipitoare cu cele materiale și spirituale.

Câte și mai câte am făcut, inventat, declanșat. De la grevă a foamei la tras cu arma. Și mi-am furat mama pentru a porni activitatea comercială în folosul găștii, iar surioara spre a-mi impune aura de personaj central în școală de mare tradiție. Și am fost actriță de succes incontestabil în

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

scenetele impuse de evitarea corecțiilor necesare după drăcovenii. Și m-am descoperit fiică a norocului. Și nu am iertat rigiditatea profesorului de mate. Și am trăit printre odrasle de nomenclaturiști, dar mi-am cedat și ultimul sandviș celor mai puțin fericiți prin obârșie. Și câte și mai câte...

Da, le recunosc pe toate! Atâta numai că și restul lumii trebuie să accepte drept indubitabilă marea transformare de după momentul de declic (descriu cu lux de amănunte, prin capitol de pornire în primul volum al cărții mele autobiografice): așa orfană de tată cum prea brusc m-am trezit, am putut lua viața în piept cu stoicism, cu... bărbăție – de jos am luat-o, de la capăt, refuzând să profit de agoniseala mamei. Mi-am testat deprinderile capitaliste aterizând aproape de Statuia Libertății, iar când ața m-a tras Acasă, căutarea drumului cel mai potrivit m-a dus prin toată „gama” de mass-media, pe scene, podiumuri, sub reflectoare. Și poate că ăl mai firesc popas pe viață, prin patalamaua obținută personal și ca urmașă a carierei tatălui meu, era să preiau cabinetul de avocatură. Dar aceeași ață (sau alta, cine știe?...) m-a tras către o lume ce părea de secole rezervată masculilor.

Am vrut să sparg tiparele, să spulber clișeele încă de mică, prin miuțele încinse în praful din satul bunicii maternă cu mine rol de căpitan de echipă (al ambelor echipe, mai exact!), apoi chiar din postură de jucătoare cu legitimație, echipament, crampoane. Pentru ca adevărata logodnă cu jocul practicat de bărbați să fie oficiată – și oficializată – printr-o decizie care a uimit la vremea respectivă: mi-am propus să fiu manager în fotbal. Și nu unul oarecare, vreun impresar de doi lei, la propriu și la figurat – **manager NUMBER ONE** am zis (așa, în gura mare) că voi ajunge!

Iar acum, la ceas de bilanț provocat prin această carte, am toate argumentele să susțin că mi-am atins țelul. Prin Muncă, Dăruire, pare-se (un pic de modestie nu strică, totuși...) și cu ochi plin de inspirație, cu imaginație, cu simț comercial. Și ceva încă: spre deosebire de perioada sturlubatică a vieții, la acest loc de muncă – care nu se reduce la un birou, ci înseamnă țări și continente diferite, avioane, trenuri, limuzine schimbate

din mers, rețele de comunicare și socializare – minciuna nu a putut sta cu mine la masă!

Da, nu am înșelat Fotbalul. Doar l-am cucerit! Sper să vă convingeți prin destăinuirile din acest volum, dedicat cu precădere transferurilor pe care le-am efectuat, prin care m-am impus drept Numărul 1. Cu precizarea că acțiunea de schimbare a unor (multe!) destine le cuprinde, firește, și pe acelea amintite în primul volum, capitolul consacrat antrenorului-Rege al meu fiind în egală măsură despre viața privată și cea profesională.

Poftiți de serviți, vă rog!

ÎNVĂȚĂTURILE UNEI FEMEI CĂTRE LUMEA BĂRBAȚILOR

CAPITOLUL **01**

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

**„Când vrei să renunți,
amintește-ți de ce ai început!”**

Asta am auzit toată copilăria, asta răsună mereu în casă la mine. Și asta aud toți ai mei – copii, soț, prieteni, jucători, antrenori și colaboratori. Este, dacă vreți, cel mai nimerit motto pentru „cartea” neexprimată prin cuvinte, ci prin faptele ce mi-au însemnat drumurile vieții profesionale, de la afirmarea în business american, aventurile în mass-media, obținerea diplomei de avocat și până la consacrarea fulminantă în „lumea bărbaților”.

Am știut în ce mă băg atunci când am ales, dintre atâtea oportunități, să devin manager în fotbal. Cunosc, și nu de azi-de ieri, toate drumurile și „cotiturile” sportului ăstuia, pe unde stau băieții la pândă și mă așteaptă. Pentru cine nu mă cunoaște bine și se uită superficial către mine, declar că sunt mai periculoasă decât poleiul: pe el aluneci, dar te mai ridici, însă eu fiind precum ceața, când m-am pus, nu mă mai ridici până nu este totul curat, perfect, cum vreau. Obișnuită să cobor mereu peste toată lumea ca să o învălui, știu să merg drept la țintă, nu orbesc. Cine băjbăie prin pâcla neghiobiei se lovește de mine, care sunt exact precum stâncă – atunci când te lovești de ea, te faci fărâme! Onestă fiind, mereu am avertizat că-s aparent fragilă, dar fragilă ca o... bombă!

Toți cei ce mă pândesc au impresia că vor câștiga cu mine măcar o bătălie, că de război nu se pune problema. Sunt *Nr. 1* în domeniul ăsta și atât de pregătită pentru tot, toate, toți, încât zâmbesc și atunci când cineva doar se gândește că s-ar putea să-mi pună piedici. Nimeni și nimic pe Pământ nu mă oprește din drum, doar Al de Sus poate decide altfel! Am lângă mine jucători și antrenori unul și unul, care-mi sunt trup și suflet

alături. Iar pentru ei voi lupta toată viața – și dacă mor, vor sta cumva tot sub pavăza mea, pentru că nu am să-i expun niciodată, le voi sta în frunte și voi scoate prima sabia în fața oricui încearcă să le facă rău!

Eu tac doar cât să arăt că pot să fiu și doamnă. Dar când tace lupul, se aud javrele, care uită că, dacă el se întoarce, va fi vai mama lor! Și asta pentru că lupul nu se dresează la circ, precum javrele – vorba asta să nu o uite nimeni! Cât timp sunt Number One, doar vocea și părerea liderului contează, veleitarii și complexații n-au decât să schelălăie prin deșert.

În rest, multă dragoste din partea doamnei Anamaria Prodan pentru cei din lumea fotbalului și foarte posibile învățături ale unei femei către o lume socotită vreo două secole a fi exclusiv a bărbaților, în acest capitol de carte dedicat luptelor de tot felul purtate ca manager de jucători și de antrenori.

Consultații gratuite victimelor păcălicilor

Cred că cel mai frumos lucru este că oamenii care nu au avut nevoie să îi ajut cu nimic, decât cu un sfat sau cu o vorbă, oameni pe care nu i-am impresariat m-au sunat de-a lungul anilor să îmi ceară părerea, deși aveau manager. Îmi spuneau: „Ana, știi, am un alt manager, m-am legat de un altul pe 2, pe 3 sau pe 5 ani, dar omul ăsta nu este în stare să facă nimic pentru mine. Îmi pare tare rău că n-am cum să semnez cu tine până nu îmi expiră contractul, dar aș vrea să te consult și să îmi spui cum e mai bine”. Îmi trimiteau contractele lor să mă uit peste ele și să găsesc soluții. E o chestie incredibilă, inacceptabilă pentru alții, dar care mie mi-a adus bucurie, și nu o dată-de două ori, de-a lungul anilor. Da, am ajutat oameni mulți din pură simpatie și camaraderie, în lipsă de relații contractuale. În țara asta sunt sute de manageri, însă numai doi sunt *adevărați* – eu și încă unul, al cărui nume îl trec sub tăcere, ca să nu și-o ia în cap și să devină la fel ca ceilalți.

Asta e, cei care trăiesc din fotbal trebuie ajutați și, sau mai ales, când se iau după aparențe, care se știe cât de înșelătoare pot fi. Dacă niște șarlatani autointitulați manageri i-au păcălit, pe jucătorii tineri cu deosebire, și le-au pus în contracte niște clauze care-i legau de ei precum altădată iobagul de moșie, nu i-au ajutat cu nimic, ci doar au profitat de pe urma lor, puteam să rămân nepăsătoare când au apelat la sprijinul meu? Sigur că nu puteam, chiar dacă la momentul respectiv aveam o mie de alte probleme pe cap, dintre cele rentabile imediat. Am ajutat dezinteresat, fără a aștepta recunoștință veșnică, doar cu credința că faptele de bine sunt văzute Acolo, Sus. Pe bișnițarii care făceau pe marii impresari i-am luat în derâdere, i-am dovedit public a fi bieți păcălici, de care nu au știut cum să se lepede mai repede fotbalistii: în secunda 2 de după expirarea contractelor cu ei, m-au căutat și au semnat cu mine.

E doar o fațetă a străduinței titanice de a-i face pe alții să urce și să se mențină la un nivel înalt, de unde să nu se lase doborâți la prima rafală de vânt. Așa am învățat eu, așa i-am învățat pe alții: trebuie să urci indiferent câte obstacole întâlnești, și-apoi arta e să rămâi sus. Cei care se opresc, se-mpiedică, se apleacă nu sunt suficient de pregătiți pentru viață, pentru succes, și atunci cei realmente puternici ridică piciorul și calcă pe ei. Unii se nasc să fie lideri, așa cum m-am născut eu și mulți dintre oamenii de fotbal pe care îi impresariez, iar alții sunt sortiți pozițiilor de *followers*... Și da, nu o singură dată am călcat peste cei care s-au aplecat și au abandonat. Ca puțini alții, m-am întors și le-am întins mâna, cărându-i după mine, însă erau atât de „grei” și de puturoși, încât nici așa nu erau în stare să își miște picioarele. Și atunci mi-am retras mâna, iar ei s-au tot duuuus, până nu i-am mai văzut de la distanța de ani-lumină față de poalele muntelui pe care am început să-l urc de când mă știu. Și nu mă interesează ce s-a ales de ei, i-am șters de pe „listă” printr-o singură atingere de tastă – am dat *delete* de câteva ori în viața mea unora pe care i-am cărat cu prețul încetinirii drumului meu, pe care de regulă am mers foarte repede, dar cu sacrificii foarte mari. Nu îmi aduc aminte să mă fi uitat vreodată la filme până dimineața, apoi să mă culc și să mă mai trezesc după miezul zilei. Nu am avut vacanțe ca alții, de se miră prietenii

și mă tachinează: „Ești avară! De ce nu te duci într-o vacanță, ce faci cu atâția bani?”. Le răspund tot șăgalnic și... nu prea: „Cum ce fac? Îmi cresc copiii, investesc în educația lor, las ceva în urmă”.

De foarte multe ori m-am întors după oamenii dragi și am luptat pentru ei mai mult decât familiile lor. Dar când am văzut că nu sunt interesați să vadă orașul de sus, splendoarea vieții de sus, ca dintr-un zgârie-nori, i-am lăsat din mână. Asta le spun tuturor: urcați, urcați, urcați – fără să vă opriți! Se mai întâmplă, ca în alpinism, să pui piciorul greșit și să aluneci puțin. Dar te concentrezi și te agăți de cea mai mică bucată de piatră, și continui să urci mai vertiginos decât ai făcut-o înainte... Mă doare sufletul pentru cei pe care i-am creditat zadarnic drept răzbătători și pentru care am luptat enorm, de îmi reproșează propria familie că fac mai multe pentru străini decât pentru ea. Nu, dragii mei cei mai dragi, voi sunteți aici, voi mă aveți în casă, dar ei, străinii aceia, sunt singuri, vin din familii sărace, mulți, fără educație, au nevoie de sprijin, exact cum unui tânăr vlăstar trebuie să îi pui un arac. Or, aracul acela sunt eu. Ei pot crește lângă mine să prindă forță, pentru ca mai târziu să poată singuri să stea drept.

Asta fac eu pentru *ai mei*, sunt un suport și îmi doresc să înțeleagă care este rolul meu în viața lor. Cei care se încăpățânează să nu se prindă de „arac” și cresc îndoiti din toate părțile or să ajungă ca niște buruieni, pe care lumea le scoate din pământ și le aruncă, bălării care pălesc în momentul în care sclipește soarele prea tare. Trebuie să fim uniți când lumea e mai rea, mai ales atunci să fim astfel – asta le spun alor mei. Când apar înfrângeri intervine arta unui manager și a unui antrenor de a comunica, de a îndruma și de a strânge rândurile. Fiindcă, odată ce părăsești grupul, pățești precum oile rătăcite, te mănâncă lupul...

Dorința de căpătâi: să fac bine în jur

La fel de sinceră sunt și când le vorbesc jucătorilor mei despre viața lor personală, despre femeile ușoare care apar în drumul lor. Le spun așa, să audă tot de la o femeie: cu acestea e ca și cum te urci în tren într-o gară,

mergi cât între două stații, cobori la prima. Le-am repetat la infinit să-și țină familiile unite, să-și respecte nevestele sau iubitele și să înțeleagă că ceea ce faci în viață rău se întoarce împotriva ta, mai devreme sau mai târziu. Ceea ce faci vei primi, bine sau rău.

Cred foarte mult în karma. Dacă ești pozitiv ca om și ai gânduri bune, chiar și la adresa dușmanilor, ele se vor întoarce înzecit și vei avea parte de un drum lin. Am făcut multe fapte bune în viața asta fără să cer nimic în schimb, fără să aștept recunoștință, iar atunci când unii dintre cei pe care i-am ajutat au încercat, în loc de mulțumire, să mă hulească, am privit către cer și m-am rugat: „Doamne, dacă Tu mi-ai dat puterea să ajut, să schimb destine, să răzlesc prin jungla asta a lumii și a fotbalului, înseamnă că tot Tu îmi vei dăruia forța de a trece peste aceste mici neplăceri ale vieții!”. Nimeni nu se poate asemui lui Isus Hristos. Și totuși, asemenea Mântuitorului când a deslușit apropiata trădare pe chipul lui Iuda, izbutesc să intuiesc, uitându-mă la cei care fac pe mielușei pe lângă mine, dacă va veni ziua în care unii se vor transforma în zmeii trădării. Dar nu reacționez, doar îi aștept. Și în continuare îi trag după mine, îi așez la masa mea, le ofer tot ce le pofteste inima, încredințată că am toți îngerii lângă mine și, din momentul trădării, nu eu mă voi opri din drum, ci ei se vor duce în jos și vor fi înghițiți de anonim. Așa sunt unii pe care am încercat să-i scot din mocirlă, oferindu-le la modul cel mai concret șansa de a începe o viață nouă, însă ei au continuat să colinde nopți întregi în lumea promiscuității, la marginea mahalalei. De asemenea indivizi nu o să îmi fie milă niciodată, iau mâna de pe ei când mă conving că nu pot să urc scara succesului, rămânând niște bieți pierzători, despre care nimeni nu o să-și amintească vreodată că au existat.

De-a lungul anilor, am cunoscut și dintre aceia care au jucat o viață fotbal, dar atunci când au pus ghetetele în cui, n-au avut nicio casă achitată, nicio mașină a lor, niciun venit, nici măcar din ce să trăiască. Or, tocmai evitarea unor asemenea situații a reprezentat o țintă în munca mea și, dacă trag linie, constat cum în proporție de 80% am atins-o cu fotbalistii pe care i-am luat sub aripioară și i-am condus ulterior pe drumul antrenoratului. Am tras foarte tare să le schimb viața, să-i învăț să strângă bani,

să facă business ori să investească în imobiliare, pentru că de-acolo banii veneau foarte sigur și fără multe probleme, pentru a avea mai târziu ce le lăsa copiilor.

Cum adică, după ce te retragi ca jucător, să nu ai măcar bani să-ți faci școala de antrenori, ci să stai să vă uitați tu la nevastă, nevasta la copii, copiii la tine, tu la copii, și să n-ai ce să le pui pe masă?! I-am luat pe câțiva ajunși în asemenea situații lângă mine și am încercat să le explic că viața poate fi frumoasă și din momentul în care pui punct carierei de fotbalist. Dar punct după ce a fost, stop! Ați greșit o viață ori n-ați avut neveste care să vă îndrume (pentru că și ele, la rândul lor, nu sunt doctori docenți – au stat cât e ziua de lungă, s-au bucurat și au cheltuit, dar, când s-a terminat cariera, ori divorțează, ori rămân și se complac). I-am luat pe fiecare în parte și le-am spus: uită de tot ce ai făcut ca fotbalist – că erai tânăr, că aveai circumstanțe atenuante, că mergeai din femeie în femeie și neglijai copiii și nevasta, că n-ai avut educație, un *background* ok. De acum începi să înveți, mergi la școala de antrenori, o iei de jos, de la echipele mai mici, strângi fiecare bănuț, mă ascuți ca să pot eu să-ți investesc banii pe care îi câștigi – să poți și să măncați tu și copiii tăi, să și punem ceva deoparte, să pot să-ți investesc și să-ți iau niște căsuțe, niște garsoniere, niște apartamente și cumva, în timp, să poți să le închiriezi și să ai un venit sigur lunar.

One-woman show

Chiar așa a fost: când i-am cunoscut, cei mai mulți erau în situația de a nu-și putea plăti ratele la case, adică rămâneau în mijlocul drumului cu neveste, copii, cu părinți, cu toți care stăteau grămadă în casă. Ba au existat cazuri de oameni pe care i-am luat de pe bordură...

Cu alte cuvinte, am trăit niște experiențe teribile cu jucătorii și antrenorii mei, m-am zbatut pentru ei să-i învâț să-și reconstruiască viața și însăși viziunea despre viață. Și am încercat să-i conving că, în momentul în care ai pus punct vieții de golănaș, de needucat, de tot ce vrei mai rău pe

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

pământ ca fotbalist și devii antrenor, trebuie să fii un exemplu pentru acea echipă pe care o conduci, pentru acel club a cărui imagine devii, pentru acei suporterii care vin și plătesc să te vadă – trebuie să fii un pedagog. E clar că mi-a fost cumplit de greu să fiu cumva pentru ei mama, tata, bunica, prietena, profesorul, psihologul, investitorul, agentul imobiliar, doctorul – toate astea laolaltă, *one-woman show* pentru majoritatea! Însă apare la fel de clar că nu aveam cum să fiu scutită de eșecuri, investind și în oameni ce n-au putut pricepe nicicum că viața și cariera nu se rezumă la a pune pe hârtie cu câte femei te culci, câte beții faci, în câte restaurante te îneci, cât de jenant poți să te faci de râs în ziare, în fața părinților și, mai ales, în fața copiilor, pe care ar fi firesc să-i faci mândri de tine.

Când au venit la mine, lângă mine, am cerut fiecăruia, de-a dreptul și răspicat, un singur lucru: în momentul în care semnezi cu mine, tu trebuie să ascuți orbește! Iar asta pentru că am demonstrat și abilitatea, și educația, și scriperea de a-i face să devină mari, de a le crea o imagine pentru a câștiga bani din publicitate, de a investi acești bani în mod concret – că nu degeaba am devenit milionară pe picioarele mele și nu m-a interesat să fur, să iau de la nimeni, am făcut totul singură, pe creierul meu. Ați semnat? Atunci terminați cu băutura, femeile, golănia, pentru că în fotbalul de astăzi oamenii se uită și la caracter, la apucături, nu mai contează doar să dai bine cu piciorul în minge. Nu, în fotbalul modern, educația trebuie să primeze, deci tu ca fotbalist trebuie să fii un exemplu și pentru tânăra generație, pentru copiii care se uită cu admirație la tine, care te divinizează!

Am ajuns la performanța de a-mi alege antrenorii și jucătorii. Nu mai sunt atât de răbdătoare, din cauza vârstei, probabil, și din cauza multor trădări în viață: dacă văd că pe un om nu-l duce capul efectiv sub nicio formă și degeaba îi explici de zeci și sute de ori, nu-mi pot permite să pierd vremea, accept că de unde nu e, nici Dumnezeu nu cere și plec mai departe. Plec zâmbind, deși nu pot alunga chiar cu totul regretul de a nu fi putut să aduc pe linia de plutire un om care mi s-a părut că avea potențial.

Mi-am dorit toată viața ca oamenii de lângă mine să fie superprofesioniști, să poată să emită pretenții, iar atunci când intră undeva, să se facă

liniște și cuvântul lor să se facă auzit. Oamenii de lângă mine trebuie să fie perfecți, cumva, să nu aibă fisuri. Și, slavă Domnului!, am izbândit: majoritatea celor de lângă mine așa sunt – antrenori și jucători cărora nimeni nu are ce să le reproșeze, pe care nimeni nu are cum să îi facă de râs.

În viața unui antrenor sau a unui jucător, când îți merg toate bine e ușor, toată lumea e lângă tine. Când ai dat de greu, când n-ai jucat bine în câteva meciuri, ca fotbalist, sau ai pierdut câteva dispute ca antrenor, atunci apar brusc contestatarii, jurnaliștii, foste iubite și așa mai departe, care te fac de râs prin ziare, mai pun și poze compromițătoare și te-au terminat pe viață, ți-au distrus reputația. Or, când nu mai ai această reputație de om integru, ești zero barat pentru mine și pentru absolut toată lumea. Am avut de-a lungul carierei asemenea experiențe, iar ultimul caz care îmi vine în minte este al unui fost jucător al Chindiei, pe care iubita lui, viitoarea soție, l-a dat în vileag că juca împotriva echipei lui, și a fost suspendat pe viață. Așa ceva se întâmplă, mai devreme sau mai târziu, cu toți antrenorii sau jucătorii plini de calități, dar cu „bubițe” la creier, oameni mici din toate punctele de vedere ori cărora li se potrivește zicala „prostul nu e prost destul, dacă nu e și fudul”. În ziua în care am plecat de lângă ei, au rămas anonimi *forever* și, cu siguranță, nu se vor mai ridica vreodată.

De ce îmi vine să plâng

Stăteam de multe ori și mă întrebam: oare cum sunt percepută de jucătorii și antrenorii cărora le-am însemnat, dacă nu schimbat de-a binelea, drumul, cariera, rostul? Ce vorbesc ei când stau cu iubitele, nevestele, familiile lor, despre Anamaria Prodan? Sunt femeia care „se bagă în sufletul familiei mele”, cum ar putea zice o nevastă? Ar avea dreptate vreo iubitică să-și ia la rost bărbatul-fotbalist la modul: „Dom'le, dar de ce trebuie să-ți dirijeze aia viața și banii?!”... Le-aș putea răspunde lejer: mă bag, îi dirijez, pentru că, până a ajunge la mine, nu ați agonisit nimic, el a câștigat și tu ai cheltuit. Or, de acum, dacă vrei tu, nevastă care ai copii, să trăiești bine și să fii doamna Cutare respectată de toată lumea, cu o situație financiară bună și mândră că poți să-ți duci copiii la școli

private, dacă ascuți, ar trebui să te mândrești că a apărut în viața voastră cineva care poate să îți asigure toate astea! Pentru că, repet, când semnezi cu un manager, ți-ai pus viața în palma celui om. Iar când spun „viață”, înseamnă că omul respectiv trebuie să se ocupe de tine ca imagine, ca persoană, ca finanțe. Să îți fie alături, să te îndrepte, la nevoie, în momentul în care erai pe punctul de a pierde tot.

Dar nici că e cazul să port asemenea dialoguri, vă argumentez imediat de ce. Am lucrat cu jucători fabuloși, cu caractere cum nu știu câte se mai nasc astăzi – sunt atât de mulți, încât să îmi fie iertată lipsa nominalizării (o va putea completa cititorul însuși din cele ce urmează), afirm doar că în proporție de 95% jucătorii pe care i-am avut sub contract au fost fabuloși. Mulți au terminat carierele de jucători, s-au îndreptat sau acum o fac către altceva și îi ajut, dacă pot, chiar și în momentul ăsta. Sunt mândră de ei, ca și cum ar fi fost sau încă sunt copiii mei! Și mi-am zis așa: decât dialoguri, mai mult sau mai puțin imaginare, cu persoane din anturajul lor, mai bine îi rog chiar pe ei să o judece public pe managera lor. Le-am adresat provocarea din clipa în care m-am pus nu cu burta, ci cu scrisul pe carte și nu mică mi-a fost uimirea când am început să fiu pur și simplu asaltată de mesaje, pe cât de numeroase, pe atât de sensibilizatoare (o să vă convingeți). Iar când citesc, de exemplu, ce mi-a scris Lucian Sânmărtean, îmi dau lacrimile! Când un om cu un talent dumnezeiesc, care a făcut istorie în fotbal și care va rămâne în istoria acestui sport *forever*, îmi spune „ție ți se datorează totul”, cred că nu există mulțumire mai mare pe pământ, este ceva unic pentru un om care își iubește meseria cum mi-o iubesc eu!

Dar gata cu generalitățile, trec la fapte, istorisind o parte dintre aventurile trăite, în fel și chip, ca manager pornit printre priviri neîncredătoare ori amuzate, dar urcat în top național și nu numai. Am făcut primii bani în afacerea asta pe când petreceam multe ore alături de Sică Pușcoci, nașul fetei mele Rebecca: un comision încasat după transferul lui Adrian Lordache, fundaș central la Dinamo, în Rusia, la Shinnik Yaroslavl.

Într-o bună zi, avocatul ce avea să devină profesor universitar de drept mi-a pus în brațe niște hârtii și m-a luat din scurt: „Te urci mâine în avion și te duci cu Lordache în Rusia. ăsta e transferul tău, vorbești în engleză cu rușii,

ai aici detaliile contractului, închide-l tu!“. Nu prea știam despre ce e vorba, Sică mi-a tăiat-o: „Nu ești și tu avocat de meserie? Atunci, fă bine și ai grijă de contractele jucătorilor“. Mi-am luat viză, m-am urcat în avion și am plecat cu fotbalistul, căruia i-am făcut contractul pe 3 ani, perfect, deși interlocutorii mă priveau neîncrezători – „Chiar sunteți agent?“. Da, chiar eram și le-am mai zis că ori se face ca mine, ori deloc. Ca mine s-a făcut, așa am luat bani buni, de am scos un mare „ok!“, al căpătării certitudinii că pot izbândi în fotbal-business, în timp scurt.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Nu am mințit fotbalul,
doar (așa) l-am cucerit // 5

01 Învățăturile unei femei
către lumea bărbaților // 9

02 Colecție de vedete
și lansator de talente // 23

03 Antrenori unul și unul // 163

04 Gura lumii bune adevăr
grăiește // 209

Asta e, asta sunt // 257

Galerie foto // 259